

Sygn. akt **XXVII Ca 3354/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Adrianna Szewczyk-Kubat
Sędziowie:	SO Ewa Kiper (spr.) SR del. Miłosz Konieczny
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Gromek

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. W., D. J. i K. K.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji D. J. i K. K.

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W.

z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt II C 1886/14

1. oddała apelację;

2. zasądza od D. J. i K. K. na rzecz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 600 zł (sześćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSR (del.) Miłosz Konieczny SSO Adrianna Szewczyk-Kubat SSO Ewa Kiper

Sygn. akt XXVII Ca 3354/16

UZASADNIENIE

S. W. wniósł o zasądzenie od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1672,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty, zaś D. J. i K. K. wnieśli o zasądzenie od ww. pozwanego kwoty 800 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania podnosząc, że kwoty dochodzone pozwem stanowią odszkodowania za opóźnienie w locie nr (...) na trasie K. – A..

Nakazem zapłaty z dnia 22 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. w sprawie o sygn. akt II Nc 2540/14 orzekł zgodnie z żądaniem wyrażonym w pozwie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu podnosząc na brak podstawy prawnej roszczenia powodów. W sprzeciwu pozwany podniósł także, iż powodowie w przedłożonych do pozwu dokumentach, nie wykazali aby wnosili w sprawie przedmiotowego lotu reklamację do przewoźnika. Ponadto wskazał, iż opóźnienie lotu spowodowane było nadzwyczajnymi okolicznościami, które w myśl art. 5.3 Rozporządzenia zwalniają przewoźnika z obowiązku wypłaty ryczałtowanego odszkodowania.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. odmówił odrzucenia pozwu.

W odpowiedzi na pozew (w sprawie dołączonej) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, dopuszczenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu, w tym dowodu w postaci opinii biegłego z zakresu lotnictwa odnośnie usterek technicznych samolotów z akt sprawy II C 1886/14 dotyczącej tożsamego stanu faktycznego w zakresie przyczyn opóźnienia oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł także zarzut przedawnienia, wskazując iż roszczenie powodów przedawniło się wraz z upływem dnia 03 sierpnia 2014 roku.

Na rozprawie w dniu 12 marca 2015 roku pełnomocnik powoda S. W. zmodyfikował powództwo, wnosząc o zasądzenie kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 04 sierpnia 2013 roku, w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2015 roku w sprawie II C 2432/15 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. połączył sprawę II C 2432/15 o zapłatę do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą II C 1886/14.

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W. wyrokiem z 25 lutego 2016 r. wydanym w sprawie II C 1886/14 oddalił powództwo w całości i nie obciążył powodów kosztami postępowania, nakazał pobrać od każdego z powodów na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwoty po 347,58 zł tytułem zwrotu kosztów tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Podstawą wydania powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy:

S. W. brał udział w wycieczce zorganizowanej przez (...) Spółka Jawna z siedzibą w R., która miała odbyć się w dniach 03 sierpnia 2013r. – 10 sierpnia 2013r., częścią której był przelot na trasie K. – A., realizowany w dniu 03 sierpnia 2013r.

Zgodnie z rozkładem Lot nr (...) w dniu 03 sierpnia 2014 roku miał nastąpić z K. do A. o godzinie 05.00, a przylot do A. o godzinie 08.45. Wylot z lotniska z K. został opóźniony o ponad 4 godziny, natomiast przylot do A. nastąpił ponad 4 godziny po planowanym czasie przylotu tj. o godzinie 12.30.

D. J. i K. K. również brali udział w wycieczce zorganizowanej przez (...) Spółka Jawna z siedzibą w R., która miała odbyć się w dniach 03 sierpnia 2013r. – 10 sierpnia 2013r., częścią której był przelot na trasie K. – A., realizowany w dniu 03 sierpnia 2013r. Wylot został zaplanowany na godzinę 05.00. Jednakże lot z lotniska z K. został opóźniony o ponad 11 godzin i nastąpił o godzinie 17.30 zaś przylot do portu docelowego nastąpił o godzinie 19.50 czasu lokalnego.

Powrót z imprezy turystycznej, a tym samym lot oznaczony (...) odbył się w dniu 10 sierpnia 2013r. Lot odbył się o czasie.

W dniu 05 września 2013 roku powód S. W. za pośrednictwem Spółki (...) z siedzibą w L. zgłosił pozwanemu roszczenie wypłaty kwoty 400 euro tytułem odszkodowania za opóźnienie w locie. Pozwany nie ustosunkował się do treści reklamacji, jak również nie zapłacił powodowi należnego odszkodowania.

W dniu 04 października 2013 roku powód S. W. za pośrednictwem Spółki (...) z siedzibą w L. w nawiązaniu do reklamacji z dnia 05 września 2013 roku przedłużył pozwanemu okres na odpowiedź na reklamację o 14 dni,

informując jednocześnie, iż brak odpowiedzi w tym terminie będzie skutkowało złożeniem skargi do Urzędu Lotnictwa Cywilnego oraz pozwu. Odległość między W. a A. wynosi około 1 947 km.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny na podstawie okoliczności niekwestionowanych przez strony oraz dokumentów przedłożonych do pozwu i sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sąd podkreślił, że ustalając stan faktyczny nie wziął pod uwagę dokumentów załączonych do sprzeciwu od nakazu zapłaty sporządzonych w języku angielskim, gdyż były nieprzetłumaczone przez przysięgłych tłumaczy, natomiast żądanie złożenia tłumaczeń tych dokumentów przedłużyłoby postępowania, a ponadto nie było konieczne, bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji dopuścił także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu lotnictwa na okoliczność wystąpienia usterek technicznych samolotu (...), momentu ich wystąpienia, ich charakteru i wpływu na bezpieczeństwo lotu, a także działań pozwanego zmierzających do ich usunięcia oraz działań podejmowanych w celu uniknięcia opóźnienia lotu. Oceniając ten dowód Sąd Rejonowy stwierdził, że pisemna opinia biegłego z zakresu lotnictwa cywilnego oraz zarządzenia i ekonomiki przedsiębiorstw P. K.z dnia 10 lipca 2015 roku została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny. Zdaniem Sądu opinia ta była zupełna i wyczerpująca oraz w sposób jednoznaczny udzielała odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania. Odnosząc się do zastrzeżeń powoda Sąd Rejonowy wskazał, że były one bezzasadne, gdyż biegły sporządzając opinię przedstawił okoliczności sprawy skupiając się na aspektach technicznych nie zaś prawnych. Sąd podkreślił, że biegły przytoczył okoliczności związane z naprawą usterek technicznych w samolocie, oraz wskazał, jakie procedury obowiązują w przypadku wystąpienia potencjalnych awarii w samolocie, w tym wskazał w jaki sposób linie lotnicze postępują w podobnych przypadkach, podtrzymując swoją opinię sporządzoną na piśmie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powołując się na treść art. 5 ust. 1 lit c), art. 7 oraz art. 5 ust. 3 Rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91, a także motyw 12 i Preambuły ww. Rozporządzenia Sąd I instancji stwierdził, że pozwany wykazał zaistnienie okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność wynikającą z wyżej przytoczonego Rozporządzenia. Sąd Rejonowy dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji przedstawionej przez stronę pozwaną oraz sporządzonej w sprawie opinii biegłego, stwierdził, że okoliczność zaistnienia usterek technicznych stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu Rozporządzenia nr 261/04, których wystąpienia przewoźnik nie mógł przewidzieć i których mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków nie mógł uniknąć. Sąd I instancji podkreślił, że przyczyną opóźnienia były dwie niezależne od siebie usterki techniczne należącego do przewoźnika samolotu (...), które wystąpiły nagle i nieprzewidzianie w dniu 02 sierpnia 2013 roku i w połączeniu z usterką innego samolotu przewoźnika doprowadziły do zakłóceń w rotacji, którym pomimo podjętych działań przewoźnik nie mógł zapobiec. Sąd wskazał, że pierwsza usterka techniczna dotyczyła uszkodzenia układu paliwowego, zaś druga pęknięcie w kadłubie samolotu. Sąd Rejonowy stwierdził, że powyższe usterki techniczne uniemożliwiły dokonanie lotu maszyną (...), zaś w samolocie (...) zdiagnozowano awarię radaru pogodowego, co również uniemożliwiło dokonanie lotu.

Zdaniem Sądu Rejonowego zaistnienie ww. usterek, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, co wyłącza możliwość obciążenia przewoźnika odpowiedzialnością za opóźniony lot nr (...) wykonywanego przez pozwaną w dniu 03 sierpnia 2013 roku na trasie K. – A. i z tego tytułu przyznania odszkodowania na podstawie art. 5 ust. 1 c w zw. z art. 7a rozporządzenia nr 261/2004.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości powodowie D. J. i K. K. zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na rozstrzygnięcie, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny wybiórczo, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego;

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie odniesienie się do całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, twierdzeń i zarzutów strony powodowej, niewskazaniu przyczyn dla których odmówiono racji twierdzeniom powodów D. J. i K. K. w zakresie wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności i zarzutów do opinii biegłego P. K.;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5.3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 poprzez jego błędna wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu zaistnienia usterek technicznych stanowiących nadzwyczajną okoliczność oraz że przewoźnik podjął wszelkie racjonalne środki zapobiegające opóźnieniu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów D. J. i K. K. po 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 października 2014 r., ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w W., oraz o zasądzenie kosztów postępowania za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przede wszystkim - wbrew zarzutom skarżących - Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował do nich przepisy prawa materialnego. Ustalenia faktyczne poczynione zostały, bowiem w oparciu o prawidłowo oceniony materiał dowodowy, zaś ich subsumpcja prawna jest konsekwencją obowiązującego porządku prawnego.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd Okręgowy stwierdza, iż przy ocenie materiału dowodowego Sąd I instancji nie przekroczył granic swobody określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślić w tym miejscu należy, że dla skutecznego podniesienia zarzutu tego przepisu należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest więc wystarczające dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2009 roku, sygn. akt II PK 261/08, LEX nr 707877; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 roku, sygn. akt III CKN 4/98, LEX nr 50231). Takich uchybień skarżący nie wykazali, co oznacza, że zarzuty wskazujące na naruszenie art. 233§ 1 k.p.c. okazały się bezzasadne.

Sąd Okręgowy natomiast podziela stanowisko strony pozwanej, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do stwierdzenia, iż przewoźnik naruszył w jakikolwiek sposób przepisy Rozporządzenia nr 261/2004. Zauważyć bowiem należy, co trafnie wskazał biegły P. K. w swojej opinii, że opóźnienie lotu z K. do A. nastąpiło z powodu dwóch niezależnych od siebie usterek technicznych należącego do przewoźnika samolotu SP- (...), które wystąpiły nagle i nieprzewidzianie w dniu 02 sierpnia 2013 roku i w połączeniu z usterką innego samolotu przewoźnika doprowadziły do zakłóceń w rotacji, którym pomimo podjętych działań przewoźnik nie mógł zapobiec. Zdaniem Sądu II instancji okoliczność ta niewątpliwie stanowiła nadzwyczajną okoliczność wyłączającą odpowiedzialność pozwanego stosownie do treści art. 5 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004. Na marginesie jedynie podkreślić należy, że system pracy każdego

przewoźnika lotniczego polega na tym, że przylatujące samoloty po wykonanym rejsie są ponownie tankowane i sprawdzane pod względem technicznym, a następnie wykonują kolejny z rozkładu lotów rejs, zaś taki system podyktowany jest względami finansowymi, a także dbałością o stan techniczny samolotów. Zdaniem Sądu II instancji nie można wymagać od pozwanego, aby posiadał na tyle duży zasób samolotów rezerwowych, które wykorzystywane by były w sytuacji zaistnienia niespodziewanych zdarzeń. Zatem Sąd II instancji stwierdza, że pozwany wykazał, iż nie ponosi odpowiedzialności za opóźniony lot w związku z zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności określonych w art. 5 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004, których powodowie skutecznie nie zakwestionowali.

Tym samym apelację powodów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego stosownie do treści art. 108 § 1 w zw. z art. 98 k.p.c..

SSR (del.) Miłosz Konieczny SSO Adrianna Szewczyk-Kubat SSO Ewa Kiper